

27.11.2022, Telecí, 1. adventní

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Na mysli nám tane tvé milosrdenství, Bože, zde, uprostřed tvého chrámu. Jak tvé jméno, Bože, tak i tvoje chvála zní až do končin země. Tvá pravice je plná spravedlnosti. (Ž 48, 10-11)

PÍSEŇ 158 Samému Bohu 260,

VSTUPNÍ MODLITBA

Pane Bože,
čekáme na tvé Slovo. Čekáme, až se tvému Slovu dostane i sluchu. Čekáme, až sem přijdeš i podruhé a potřetí, když jsi tu byl i poprvé. Čekáme, až nebudeme muset ani my nikam chodit, ale vše přijde za námi. Čekáme na nějaký zázrak, i když víme, že to všechno, co přijde, přijde, až to budeme nejméně čekat. Čekáme, až se k nám přiznáš a budeme moci o tobě vydat pravdivé a věrohodné svědectví. Čekáme, až to nebude jen o tom, co bylo, ale co je teď a co je i pro nás tím jediným potěšením v životě i ve smrti, totiž ty sám. A čekáme, až na to všechno nebudeme muset být tak sami, ale ty sám nás povedeš, kam potřebuješ. Prosíme tě za tento čas, dej se nám poznat. Amen.

1. ČTENÍ J 4, 19-26

PÍSEŇ 161 Tebe, Bože, 171 Buď Pánu 291,

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Bože,
stále myslíme na ty, kdo tu s námi nejsou, ale mohli by být, jakož i na ty, kdo tu s námi nejsou, ale ani by nemohli být. Myslíme na ty, kdo mohou přijít mezi nás, ale přitom nemohou, jakož i na ty, kdo by ani nemuseli, ale jsou tu s námi. Pane Bože, dochází nám nové myšlenky, nemáme, čím lidi kolem sebe oslovit a to, co zkoušíme, zdaleka nezabírá na všechny. Ty máš s námi nekonečnou trpělivost, proměňuješ naši horizontálu, tím, čím žijeme mezi lidmi, ve vertikálu, co se promítá i z naší víry. Víme, že s tebou má problém málokdo, horší je to s námi, křesťany, kteří se dost často jen bojíme. Proto tě prosíme, buď s námi, když hledáme cesty, jak se s našimi bližními bavit také o něčem jiném než normálně, buď s námi, když sami nevíme nebo na to či ono jen nemáme odvalu a buď s námi, když se jen trápíme s tím, co bychom raději měli svěřit tobě. Amen.

POSLÁNÍ Proti staršímu člověku nevystupuj tvrdě, nýbrž domlouvej mu jako otci, mladším jako bratrům, starším ženám jako matkám, mladším jako sestřím, vždy s čistou myslí. (1Tim 5, 1-2)

POŽEHNÁNÍ ,Hospodin tě požehná a ochrání tě, Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a bude ti milostiv, Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem.‘ (Num 6, 24-26)

PÍSEŇ 489 Tvé požehnání 416,

2. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ)

Iz 2, 2-5

I stane se v posledních dnech, že se hora Hospodinova domu bude tyčit nad vrcholy hor, bude povznesena nad pahorky a budou k ní proudit všechny pronárody. Mnohé národy půjdou a budou se pobízet: „Pojďte, vystupme na horu Hospodinovu, do domu Boha Jákobova. Bude nás učit svým cestám a my po jeho stezkách budeme chodit.“ Ze Sijónu vyjde zákon, slovo Hospodinovo z Jeruzaléma. On bude soudit pronárody, on ztrestá národy mnohé. I překují své meče na radlice, svá kopí na vinařské nože. Pronárod nepozdvihne meč proti pronárodu, nebudou se již cvičit v boji. Nuže, dome Jákobův, chodme v Hospodinově světle!

Nechodte do kostela. Chození do kostela ještě nikoho nespasilo. Raději zůstaňte doma nebo jděte někam na procházku, případně se scházejte ve svých rodinách, ale nechodte do kostela. Raději si počkejte, až kostel přijde za vámi, nožiček na to má dost a zájmu taky. Ale nechodte do kostela. Nebo si počkejte, až bohoslužba bude i o něčem jiném než jako vždycky a přijďte až tehdy. Stejně se sami sebe často ptáme, jestli tu ještě je nějaká víra, i ta slavná věž nám akorát padá na hlavu a neprožijeme tu nic víc než poloprázdný prostor. Zkrátka nechodte do kostela a bude vám líp. Jako bylo i těm, co tu byli před námi, jakmile nemuseli chodit, nečekaně se jim ulevilo a bylo jim hned na tom světě líp. Tak už to chodí a my s tím nic, ale vůbec nic nenaděláme. Nedělní bohoslužba nás sice má ze všeho nejvíc povzbudit. Avšak vertikálně.

A co máme dělat jinak? Vždyť o víře se nemluví, vírou se žije a žije se jí tak, že se chodí do kostela. Jo, ale tou nejzákladnější hodnotou každé nedělní bohoslužby je i vertikální téma k nedělnímu obědu, kterým není ani politická situace, ale ani nic jiného než Bůh a jeho slovo. Právě víra a Bůh by měly být hlavní témata dne odděleného pro oslavu jeho jména a jeho přítomnosti. A také našeho odpočinku. Ano, v neděli by se mělo především odpočívat.

Proto nechodte do kostela, ale chodme v Hospodinově světle. Což neznamená nic jiného, než kudy půjdeme, tudy můžeme ztratit slovo o víře. Ne o tom, kam by se v neděli mělo chodit, ale také o Bohu, ve kterého věříme i my sami. Víra totiž není jen o počtech, jakkoli důležitých, ale také o tom, o čem se spolu bavíme. A tím nejpodstatnějším tématem by mělo být ono nekonečné věřím v Boha, pomoz mé nedověře. A kostel je už jen takový přívazek. Ta pravá víra se odehrává v našem myšlení, v našich myšlenkách, v našich rozhovorech s druhými lidmi. V našem vlastním přemýšlení o tom, co je v tom životě skutečně důležité. A tím není nic jiného než naše víra v Boha. A o čem jiném se spolu bavít než o víře, jistě kromě jiných věcí jako co budeme jíst a pít či co všechno nás kdy potkalo. Případně co máme za sebou. Naše vlastní zážitky a zkušenosti. A to, co bylo. Neboť není nic důležitějšího než minulost a historie, která se nesmí opakovat. Jakoby to byl i jediný její smysl.

Hospodin Bůh na to však říká něco jiného. Hora Hospodina domu nás postupně všechny přeroste. Už nebudeme umět naše kostely naplnit, už se nestane, že bychom se sem nemohli vejít, to všechno máme za sebou a je to pryč. Naopak hora Hospodina domu bude nad námi všemi čnít, bude nad vše povznesena a budou k ní všichni proudit. Mnohé národy půjdou a budou se pobízet, pojd'te, vystupme na horu Hospodinovu, do domu Boha Jákobova. A to je přesně to, proč se chodí do kostela. Kvůli Hospodinu, našemu Bohu, kvůli naší víře, která není jen o našich otcích, ale i o Boží přítomnosti. Kvůli tomu, abychom pak měli v celém týdnu o čem přemýšlet a kvůli tomu, abychom se sami učili Božím cestám a my po jeho stezkách také chodili. Už ne jen do kostela, jak by to mělo být a také bylo, ale i v našich setkáváních a vzájemných rozhovorech, aby to nebylo jen o všudypřítomném materialismu, ale i o těch posledních, duchovních věcech člověka. A ty kupodivu nejsou jen v kostele, ale právě i v tom všedním každodenním životě. A to ostatní nechte na Pánu Bohu. Posudek pronárodů, trest nad těmi, kdo se ho dostatečně nebojí, z mečů k pobíjení nepřátel stanou se radlice na orání polí a z kopí na pobíjení se stanou nože k uříznutí vína k pití. To vše způsobí náš Pán a Bůh. I přestanou se národy mezi sebou mydlit a pozdvihovat meč, smíří se Rusové s Ukrajinci i se zbytkem světa a konečně nastane mír i mezi sousedními vesnicemi.

Národ nepozdvihne meč proti národu a nebudou se již cvičit v boji. Nastane všeobecný mír a budeme tu žít v pokoji a Hospodinově světle. Což neznamená, že začneme všichni opět chodit do kostela, o tom to fakt není, ale že se minimálně budeme bavit také o něčem jiném, než na co jsme byli až dosud zvyklí. Že například opustíme své zvyky a zaběhané tradice, opustíme i přežilý konzervativismus a začneme přemýšlet trochu jinak.

A chodit v Hospodinově světle. Kupodivu je to právě Bůh, který nás učí reagovat na proměny světa a nestahovat se k tomu, co tak vždycy bylo, ale být s ním také v nějakém rozhovoru. Nesledovat jen televizní zpravodajství, ale číst Bibli, vedle novin číst Bibli a nepracovat do umdlení, ale číst i Bibli.

Nuže, dome Jákobův, choďme v Hospodinově světle. Kudy taky jinudy a kam taky jinam. A vše ostatní nám už bude přidáno. Všechny ty národy, zákon ze Sijónu i slovo Hospodinovo z Jeruzaléma. Nechte to na něm a sami jen hled'te, o čem se tu vlastně bavíme. Pak teprve budeme žít v míru a bez válek.

Ani dějiny se neposunují jen nejrůznějšími konflikty, ale obratem i nás samotných, myšlenkovým obratem k tomu, který nás všechny přesahuje, ale přitom je tu s námi. K našemu Pánu a Bohu. Tam je i Hospodinovo světlo, které si na všechno, o čem stejně víme, že už není pravda, také posvítí.

Na kostel se nemá svítit, ale má se do něj chodit. Ale je v tom kostele také Bůh? A je v něm i nějaká víra? A není to Hospodinovo světlo vztaženo spíš k našim všedním dnům než jen k jednomu nedělnímu ránu? Chodit v Hospodinově světle neznamena chodit do kostela ani nenechat si na něj svítit, ale právě to, co říká sám Hospodin: chodit po jeho stezkách a učit jeho cestám. Učit se pozitivnímu myšlení, místo válek usilovat o mír, místo nepřátelství o přátelství, místo nekonečných debat o tom, co bylo, o tom, co je. Místo cvičení v boji hledání vzájemného porozumění, pravdu nemám já ani ty, pravda je někde nad námi. Místo trestu milost a místo všeobecného nařikání nad stavem světa i vesnice radost z toho, že to není horší. A místo chození do kostela řeč o víře, o Bohu, a ještě mnohem krásnějších věcech. To vše jsou úkoly i pro nás křesťany. Ať pokřtěné či nikoli, evangelíky nebo katolíky, věřící i ateisty, všichni máme jeden úkol a záměr, nevracet všechny lidi do kostela, proč taky, ale mít tu něco jako odlesk Božího království. Chovat se tak, aby z nás měl i Bůh radost, chovat se tak, abychom sami sobě nedělali ostudu a chovat se tak, abychom druhým nebyli k smíchu nebo k pláči, ale k vzájemné potěše a povzbuzení. Nuže, dome Jákobův, choďme v Hospodinově světle. A vězte, že to jde i jinak. Jen jde o to jak.